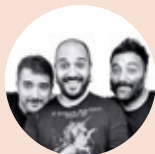

Ez gara elkarte, kooperatiba baizik

HIRUKI LARROXA
KOOPERATIBA

Etengabe azpimarratu behar dugu jada ez garela elkarte edo kolektibo bat. Izan ginen, bai. Ez baikenuen modu kolektiborik transmaribibollo aktibistak izateko (ez, ez gara banakako aktibismoen oso aldekoak). Eta bide batez, elkarteak aprobeztatzen genuen fakturatzeko ere.

Baina 2020an elkarte izatetik kooperatiba izatera pasa ginen. Edo, bestela esanda, eragile soziala izatetik enpresa izatera igaro ginen. Irabazi asmorik gabekoa eta gizarte ekimenekoa, bai, baina enpresa bat.

Euskal Herrian mugimendu sozio-politiko oso potenteak ditugu. Baita elkartegintza oso aktiboa ere. Baina ez gaitezen engaina, elkarte askok enpresek bezala jarduten dute. Eta horrek nahasmena ekar dezake, baita batzuetan kontraesana ere.

Eta justuki gu ez gara kontraesan eta nahasmen horretatik salbu. Horregatik egin genuen Ehgam-en (Euskal Herriko Sexu Askapen Mugimenduan) militatzeko eta Hiruki Larroxa Kooperatiban lan egiteko apustu argia. Aktibismoa eta lan ordaindua edo esparru profesionala bereizteko beharra genuelako.

Hala ere, oso zaila da. Ez bakarrik esparru soziokulturalean lan egiten dugunontzat militantzia eta ordaindutako lana bereizten dituen lerroa oso lausoa delako. Baizik eta etengabe egon behar dugulako

txanoz aldatzen: "Orain aktibista gisa nator!" edo "orain profesional gisa nator!" bezalako esaldiak behin eta berriz tartekatuta.

Hori bai, nahiago dugu ahalegin hori egin, eta ez erori arriskutsuak izan daitezkeen dinamiketan. Aktibismoak kalekoa behar duelako izan. Eta zoritxarrez, gure borroka sozialak kaletik bulegora eta bulegotik instituziora igarotzen ari gara. Hortik arriskua. Benetako arriskua, gainera.

Izan ere, gure borroken profesionalizazioaren eta instituzionalizazioaren ondorioz, diskurtso politikoak eztatzen eta husten, politikari profesionalak laudatzen, dinamika asanblearioak alde batera uzten eta, okerre, herri mugimenduen desartikulazioan laguntzen gabilta.

Beraz, kooperatiba garen aldetik, kritikoak eta kontsekuenteak izan behar dugu, eta atzerapausoa eman. Kaleko aktibismoaren zein herri mugimenduen espazioak errespetatzeko.

Gure kasuan, esaterako, eta kooperatiba transfeminista izanda, auzoko maiatzaren 17ko antolaketa ez dugu parte hartuko edota ekainaren 28an komunikabideetan adierazpenak ekidin behar ditugu.

Ziur aski ahalegin zaila, noski, baina beharrezkoa. Erantzukizun politikoagatik (eta profesionalagatik) bada ere. ●

Geure baitako argazkietan

CASTILLO SUÁREZ
IDAZLEA

Gogoratzeko ariketak fikziora jotzea dakar. Eta ezinbestekoa da gogortzea jarduera selektiboa izatea, biziraupen-estrategia bat den heinean; gauza batzuk gogoratzen ditugu, eta ez beste batzuk. Gertatzen dena da ez garela estrategia horietaz jabetzen eta oroitzapena gauza segurutzat hartzen dugula. Gainera, memoria da bizi dugunaren kontakizuna eraikitzekeo dugun mekanismoa. Egia esan, guztion bizitza zatikatua da. Gogortzean, kontakizun bat eraikitzen dugu eta zentzua ematen diogu. Eta eraikuntza hori fikziozkoa da. Gauzak nola bizi ditugun ere gure biziraupen strategiaren parte dira. Horiek horrela, batzuetan ematen du

gertakariak ezinegona ekarriko digutela bakarrik. Samina eta ondoeza. Geure buroak zentzua eman nahi dio zentzugabea denari. Malkoak erortzen zaizkigu eutsi nahi badiegu ere. Neure baitako argazkietan arakatzeko ari naiz irribarre baten bila eta bikote baten argazkia aurkitu dut. Muxu eman diote elkarri Altsasuko gazteek kartzelan zenbat egun daramatzaten zenbatzen dituen euskarriaren aurrean, turisten jomuga batean egongo balira bezala. Kalearen beste aldetik ez nuen entzun zer esan zioten elkarri. Maitasuneko hitzak izan zirela pentsatu nahi dut. Maitasuna baita ezkutatu ezin den gauza bakarra. Fikziozkoa ez den bakarra. ●